

[Gert Petersen]

folkeparti, ellers havde det ikke kunnet lade sig gøre. Hr. Niels Helveg Petersen nikkede endda, så jeg, om end nødtvungen.

Altså er det noget vrøvl simpelt hen at hævde, at SFs 21 mandater bare har sat sig udenfor.

Men det, der er rigtigt, er at hævde, at SFs 21 mandater ikke vil bidrage til denne regerings politik, og statsministeren har da ganske ret, når han må konstatere, at han ikke rigtig har noget at takke SF for. Det tager jeg faktisk som en meget stor kompliment, at statsministeren ikke har noget at takke SF for, at han tværtimod må konstatere, at SF ikke er indstillet på at samarbejde med regeringen.

Jeg er helt overbevist om at være i overensstemmelse med de 387.000 vælgere, der har stemt på SF, når jeg fastslår, at de 21 mandater, vi har fået herind, har vi ikke fået ind med et pålæg fra vore vælgere om, at vi skal samarbejde med den konservative regering om en mere eller måske lidt mindre konservativ politik. Dem har vi fået herind med et pålæg om at modsætte os den konservative regerings politik.

Det er da vist i øvrigt også noget af demokratiets væsen. Der er en regering, regeringspartier og måske et lille bitte regeringsflertal, det får vi at se i de nærmeste dage, og så er der en opposition. Det er tilfældet i andre demokratiske lande, det er også tilfældet her, og SF vedkender sig, at vi hører til den opposition. Vi vil føre en skarp oppositionspolitik over for regeringen, og vi skjuler da ikke, selv om det faktisk, hr. statsminister, kun optog – hvad skal vi sige? – 20 sekunder af en tale på 20 minutter, at vi også tænker på det kommende valg. Jeg tror såmænd, at statsministerens partivenner i den svenske rigsdag, de konservative deroppe, også tænker på det kommende valg, og statsministeren skal lade være med at hykle så meget, at han lader os forstå, at det er noget, han overhovedet aldrig spekulerer på.

Socialistisk folkeparti stiler efter at få skabt et andet flertal i befolkningen og et andet flertal i denne sal. Det skjuler vi naturligvis ikke, og det arbejde, som vi udfører herinde, hvor vi må tage os af mange forskellige ting, som angår befolkningens hverdag, er en del af det overordnede arbejde for at få skabt et andet flertal og for at få banet vej for en helt anden politik end den, der nu

føres, og som er så diametralt modsat den, vi anser for den rigtige, som man overhovedet kan forestille sig.

Jeg lagde mærke til, at der blev bejlet til statsministeren. Jeg synes, det lød, som om både socialdemokratiet og fremskridtspartiet bejlede til statsministeren. Han må have følt sig virkelig omsværmet, og det har måske så været grunden til, at han var lidt bitter og skuffet over, at der ikke var et tilsvarende bejleri fra socialistisk folkeparti og for den sags skyld heller ikke fra venstresocialisterne. Men jeg lagde også mærke til statsministerens svar til sine to bejlere: den socialdemokratiske og ham fra fremskridtspartiet. Der kom ikke en eneste indrømmelse fra statsministeren. Hvad fremskridtspartiet vil stille op med det, må det selv rode med, det skal jeg i og for sig ikke blande mig i, men jeg synes, at socialdemokratiet skulle mærke sig det. Der var ingen indrømmelser fra statsministeren. Der er ingen som helst grund til at tro, at statsministeren stiller sig anderledes nu, end han gjorde før valget, når det drejer sig om de tre væsentlige krav, som socialdemokratiet fremførte dengang, og som man har fremført igen, nemlig om ophævelse af karen dagsordningen, ophævelse af fastfrysningen af syge- og arbejdsløshedsdagpengene og ophævelse af fattigdomsparagraffen. Der er ingen grund til at forvente nogen imødekommenhed fra statsministeren på de områder. Bevar mig vel, man kan da forhandle, det skal jeg ikke klandre socialdemokratiet for at det vil, men jeg går bare ud fra, at når man får konstateret, at statsministerens ord her ikke dækkede over nogen imødekommenhed, tager man konsekvensen af det, om jeg så må sige, og slutter sig klart og tydeligt til oppositionen imod den konservative regering.

Jeg kan da godt forstå, at statsministeren efter valgresultatet fastholder den linje, som blev kørt før valget. Ikke at valgresultatet var særlig godt for den borgerlige lejr som helhed. Det var det jo ikke. Der blev kun flyttet 50.000 stemmer, som jeg har sagt tidligere, men det var da unægtelig et godt resultat for det konservative folkeparti, som statsministeren har en vis tilknytning til. Det var et godt resultat for regeringspartierne, for den del af den borgerlige lejr. Hvorfor skulle statsministeren på den baggrund ændre politik? Det forstår jeg godt at statsministeren ikke har lyst til, men jeg forstår ikke, hvis den opposi-